

Samtalen havde her faaet en Vending, der ikke behagede Hr. Søholm. Han indskrænkede sig til at takke for Oplysningen, som han lovede at erindre, hvorefter han gik over til at tale om sin Sygdom og de Lidelser, han havde gennemgaaet.

„Allerbedst som jeg sidder og snakker med min Svigersøn, jager der et rasende Sting ned gennem mit højre Ben — her paa Undersiden af Laaret. Der er ingen, der gør sig Forestilling om den Smerte. Det er akkurat, som man kan tænke sig, at et Lyn slaar ned i et Træ og svier Barken af paa den ene Side. Den første Gang, jeg havde Sygdommen, troede jeg virkelig, at Huden var flaaet af mig og det hele sad i blodige Laser. Og vil De saa tænke Dem, da jeg sender Bud efter Doktor, saa kommer dette Asen af en Distriktslæge og nægter lige ud at hjælpe mig. De kender ham vel? Gaardbo hedder han. Et rent Umeneske! Her ligger jeg og pines, og saa sidder han og vrøvler om Hyldete og Taalmodighed og vil ikke give mig en Indsprøjtning. Nægter rent ud at gøre sin Pligt. Har De hørt Mage?“

Præsten vendte sine Øjne bort uden at svare.

„Men det skal blive ham en dyr Historie, kan han tro! Saasnart jeg kommer til København, sender jeg Klage ind til Myndighederne. Jeg forlanger Fyren afsat for Pligtforsømmelse. Det er en Skandale, at den Sort Individer sidder i Embede. Men der er ingen Disciplin og Orden her i Landet. Det skulde være i Tyskland! *Heraus mit dem Kerl!* Det siger ogsaa min Svigersøn.“

Farven paa Johannes Gaardbos Kinder skiftede et